

Sygn. akt III AUa 779/15

III AUz 80/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Sędziowie: SSA Joanna Baranowska

del. SSO Karol Kotyński

Protokolant: sekretarz sądowy Małgorzata Matusiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 r. w Ł.

sprawy **A. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w W.**

o stwierdzenie bezczynności organu rentowego

na skutek apelacji A. C.

od wyroku z dnia 19 lutego 2015 r.

oraz zażalenia na postanowienie

z dnia 25 marca 2015 roku

Sądu Okręgowego w Płocku

w sprawie sygn. akt VI U 409/14

oddala apelację i zażalenie .

Sygn. akt III AUa 779/15

III AUz 80/15

UZASADNIENIE

W dniu 6 października 2011 r. A. C. wniósł skargę w przedmiocie stwierdzenia bezczynności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W. wskutek niewykonania prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 24 września 2004 r., IV P 931/04, w zakresie wyników kontroli przeprowadzonej w firmie (...), zawartych w pismach z dnia 5 lipca 2002 r. i 26 lutego 2003 r. Ubezpieczony wniósł o: 1/ stwierdzenie bezczynności ZUS III w W. w wymienionym zakresie; 2/ w razie uwzględnienia skargi - o zobowiązanie ZUS III Oddziału w W. do zrealizowania prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 24 września 2004 r., IV P 931/04 w określonym terminie, zawiadamiając o tym organ nadrzędny lub wydanie orzeczenia co do istoty sprawy; 3/ ukaranie grzywną III Oddziału ZUS w W. Inspektorat w Ż. za niezrealizowanie wymienionego prawomocnego postanowienia sądu,

wysokość kary pozostawiając do ustalenia sądowni, przy uwzględnieniu wyrządzonej skarżącemu szkody - krzywdy. Wniósł też o zasądzenie od pozwanego ZUS kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, że postanowieniem z dnia z dnia 24 września 2004 r. Sąd Rejonowy w Żyrardowie w sprawie sygn. IV P 931/04 przekazał sprawę o sprostowanie wyników kontroli przeprowadzonej w PAMA Usługi (...), a zawartych w pismach ZUS z dnia 5 lipca 2002 r. i 26 lutego 2003 r., do rozpoznania I Oddziałowi ZUS Inspektorat w Ż.. Sprawa ta do dziś nie została rozpoznana. Sprawa została wpisana do repertorium P pod sygn. IV P 214/11. A. C. w dniu 6 października 2011 r. wniósł również pozew (skargę) na bezczynność organu rentowego w sprawie niezrealizowania prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 29 listopada 2002 r. sygn. akt IV P 478/02 w zakresie ustalenia, że zdarzenie z dnia 30 listopada 2001 r. było wypadkiem przy pracy. Sprawa zawisła w Sądzie Rejonowym w Żyrardowie IV Wydział Pracy pod sygn. akt IV P 212/11. A. C. pozwem datowanym z dnia 6 października 2011 r. wniósł również skargę w sprawie niezrealizowania prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 11 października 2011 r. sygn. akt IV P 930/04. Sprawa ta wpisana została do rep. P pod sygn. akt IV P 213/11.

Sąd Rejonowy w Żyrardowie postanowieniem z dnia 18 listopada 2011 r. połączył do wspólnego rozpoznania sprawy A. C. pod sygn. akt IV P 214/11, IV P 213/11, IV P 212/11 i zarządził ich wspólne prowadzenie pod sygn. akt IV P 212/11. Sąd Rejonowy w Żyrardowie potraktował wniesione skargi jako pozwy o ustalenie. Wyrokiem z dnia 27 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy w Żyrardowie w sprawie sygn. IV P 212/11 oddalił powództwa o ustalenie. Na skutek apelacji A. C. Sąd Okręgowy w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r., VI Pa 64/12, uchylił wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Żyrardowie. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na błędną kwalifikację pozwów odwołującego, pomimo jasnej formy odwołania w postaci skarg na bezczynność organu rentowego, a także braku ustalenia, czy owe skargi zostały rozpatrzone przez organ rentowy. Ponownie rozpatrując sprawę (IV P 225/12) Sąd Rejonowy w Żyrardowie postanowieniem z dnia 11 września 2012 r. stwierdził swoją niewłaściwość i na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. w związku z art. 461 § 2 k.p.c. i art. 477 § 2 pkt 3 k.p.c. postanowił przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Płocku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Na powyższe postanowienie wniósł zażalenie A. C.. Wskutek rozpoznania zażalenia Sąd Okręgowy w Płocku pod sygn. VI Pz 32/12 uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, zobowiązując do zbadania właściwości rzeczowej sądów w zakresie podstaw żądanych skarg. Po ponownym rozpoznaniu sprawy (IV P 225/12) Sąd Rejonowy w Żyrardowie postanowieniem z dnia 20 marca 2013 r. przekazał sprawy (odwołania) Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w W. Inspektorowi w Ż.. A. C. wniósł zażalenie na to postanowienie do Sądu Okręgowego w Płocku. Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2013 r. pod sygn. VI Pz 26/13 Sąd Okręgowy w Płocku uchylił zaskarżone postanowienie. Z kolei postanowieniem z dnia 14 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Żyrardowie przekazał skargi A. C. na bezczynność organu rentowego według właściwości Sądowi Okręgowemu w Płocku VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zaś skargę w przedmiocie niewykonania postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie w sprawie sygn. IV P 478/02 Sądowi Rejonowemu w Płocku.

Rozpoznając zażalenie na to postanowienie Sąd Okręgowy w Płocku postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2014 r. pod sygn. VI Pz 13/14 zmienił zaskarżone postanowienie w ten tylko sposób, że skargę na bezczynność organu rentowego, w związku ze sprawą przekazaną temu organowi postanowieniem Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 11 października 2004 r., IV P 930/04, przekazał według właściwości do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płocku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W piśmie procesowym z dnia 1 lutego 2012 r., w odpowiedzi na skargi dotyczące m.in. bezczynności na skutek niewykonania postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 24 września 2004 r., IV P 931/04, w zakresie wyników kontroli przeprowadzonej w firmie (...) (aktualnie k. 56 tom I akt VIU 409/14), Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. wyjaśnił, że postanowieniem z dnia 24 września 2004 r. Sąd Rejonowy w Żyrardowie przekazał zgodnie z właściwością wnioski ubezpieczonego o sprostowanie wyników kontroli w firmie (...) w przedmiocie podlegania przez A. C. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od podstawy wymiaru za miesiąc listopad 2001 r. w kwocie 761,90 zł z tytułu zatrudnienia u tego pracodawcy, o czym organ rentowy orzekł w decyzji z dnia 26 lutego 2003 r., znak (...). Od tej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie.

Postępowanie w tej sprawie w pierwszej instancji zakończyło się wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 października 2003 r., XIII U 1059/03, oddalającym odwołanie, a następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 listopada 2004 r., III AUa 241/04, oddalającym apelację. Na dzień przekazania powyższego postanowienia do III Oddziału ZUS w W., wobec rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Warszawie, wniosek ubezpieczonego jest bezprzedmiotowy.

W piśmie procesowym z dnia 8 grudnia 2014 r. w sprawie niniejszej Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. podtrzymał swoje stanowisko o rozstrzygnięciu spornej kwestii podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe ubezpieczonego w PA-MA Usługi (...).

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 19 lutego 2015 r. oddalił skargę A. C. o stwierdzenie bezczynności organu rentowego dotyczącej niewykonania postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 24 września 2004 r. w sprawie IV P 931/04, przy czym data postanowienia „24 września 2004 r.” została sprostowana postanowieniem z dnia 25 marca 2015 r. jako oczywista omyłka pisarska, gdyż pierwotnie w wyroku znalazł się zapis: „24 września 204 r.”

Sąd Okręgowy ustalił, że A. C. był zatrudniony w PA-MA Usługi (...) na podstawie umowy o pracę w okresie od 5 listopada 2001 r. do 31 marca 2002 r. Zgodnie z umową ubezpieczony miał otrzymywać miesięczne wynagrodzenie w kwocie 800 zł brutto plus diety. Pracodawca zgłosił ubezpieczonego do ubezpieczeń: emerytalnego, rentowego, chorobowego i wypadkowego z podstawą wymiaru składek w kwocie 761,90 zł. Na skutek wypowiedzenia umowy przez pracodawcę uległa ona rozwiązaniu w dniu 15 grudnia 2001 r. A. C. wystąpił do Sądu Rejonowego w Żyrardowie o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne i o wynagrodzenie za listopad 2002 r. Ugoda z dnia 28 stycznia 2002 r., IV P 998/01, pracodawca S. P. zobowiązał się zapłacić do rąk powoda kwotę 1.300 zł brutto w dwóch równych ratach, pierwsza płatna do 4 lutego 2002 r., druga do 28 lutego 2002 r., z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności. W wyniku zawartej ugody postanowieniem z dnia 28 stycznia 2002 r. Sąd Rejonowy w Żyrardowie umorzył postępowanie.

Pismem z dnia 11 kwietnia 2002 r. ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o wyrównanie zasiłku chorobowego od dnia 4 grudnia 2001 r. i uwzględnienie w podstawie wymiaru za miesiąc listopad 2001 r. wynagrodzenia, które było przedmiotem ugody przed sądem. Ponadto podniósł, że nabył prawo do zwolnienia lekarskiego w związku z wypadkiem przy pracy. W maju 2002 r. A. C. skierował do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o rozpatrzenie wysokości wynagrodzenia, od którego była odprowadzona składka przez S. P.. Wskazał przy tym na treść ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Żyrardowie.

Organ rentowy w dniu 26 czerwca 2002 r. przeprowadził kontrolę firmie w PA-MA S. P. w Ż.. Zakresem kontroli objęto ustalenie prawidłowej podstawy wymiaru składek pracownika A. C. w okresie od 5 listopada 2001 r. do 15 grudnia 2001 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że A. C. był tam zatrudniony za wynagrodzeniem 800 zł plus diety. Po wysłuchaniu pracodawcy organ rentowy stwierdził, że kwota 1.300 zł, uzgodniona w ugodzie sądowej z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie sygn. IV P 998/01, nie była dopłatą do wynagrodzenia tylko odszkodowaniem. Wobec powyższego nie było podstaw do doliczenia jej do podstawy wymiaru składek za listopad 2001 r., o czym ZUS poinformował wnioskodawcę pismem z dnia 5 lipca 2002 r.

Następnie, na podstawie dokumentów zawartych w aktach organu rentowego Sąd ustalił, że w dniu 15 października 2002 r. sporządzony został protokół powypadkowy, zatwierdzony 13 listopada 2002 r., w którym zdarzenie z dnia 30 listopada 2001 r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy. Postanowieniem z dnia 29 listopada 2002 r. Sąd Rejonowy w Żyrardowie w sprawie IV P 478/02 uznał się niewłaściwym i przekazał wniosek A. C. o sprostowanie protokołu powypadkowego, to jest o uznanie zdarzenia z dnia 30 listopada 2002 r. za wypadek przy pracy, do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Ż..

Podaniem z dnia 19 grudnia 2002 r. ubezpieczony zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o rozpatrzenie i wyrównanie jego zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego w związku z postanowieniem Sądu Rejonowego Sądu Pracy w Ż. sygn. akt IV P 998/01. Jednocześnie wnioskodawca poinformował, że sprawa wypadku, jakiemu uległ 30 listopada 2001 r. została przekazana przez Sąd Rejonowy w Żyrardowie do ZUS jako do organu

właściwego (IV P 478/02). Pismem z dnia 22 stycznia 2003 r. A. C. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu w Ż. o rozpatrzenie jego wniosku o rentę inwalidzką i ustalenie, czy zdarzenie z dnia 30 listopada 2001 r. było wypadkiem przy pracy (podanie z dnia 19.12.2002 r.) oraz ustalenie wysokości zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego (podanie z dnia 19.12.2002 r.).

W dniu 27 i 29 stycznia 2003 r. organ rentowy ponownie przeprowadził kontrolę u płatnika S. P. w zakresie ustalenia, czy kwota 1.300 zł, objęta ugodą z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie sygn. akt IV P 998/01, była wynagrodzeniem czy odszkodowaniem. Decyzją z dnia 26 lutego 2003 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. stwierdził, że A. C. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w PA-MA Usługi (...) w Ż. podlega ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od podstawy wymiaru składek za miesiąc listopad 2001 r. w kwocie 761,90 zł. Wyrokiem z dnia 20 października 2003 r., XIII U 1059/03, Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na skutek odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 26 lutego 2003 r. o wysokość składki na ubezpieczenie społeczne, oddalił odwołanie. Apelację od tego wyroku wywiódł A. C.. Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 30 listopada 2004 r., III AUa 241/04, apelację ubezpieczonego oddalił.

Postanowieniem z dnia 24 września 2004 r. w sprawie IV P 931/04 Sąd Rejonowy w Żyrardowie uznał się niewłaściwym i wniosek A. C. o sprostowanie wyników kontroli przeprowadzonej w firmie (...) przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w W.. W uzasadnieniu postanowienia Sąd ten wskazał m.in., że pismo powoda, w którym wnosi o sprostowanie wyników kontroli, stanowi w rzeczywistości odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 lutego 2003 r., zatem zgodnie z procedurą właściwy do nadania biegu odwołaniu będzie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który może przekazać odwołanie do sądu, a jeżeli uzna odwołanie w całości za słuszne, to może zmienić lub uchylić zaskarżoną decyzję.

Przedstawiony wyżej stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że przedmiotem sporu w sprawie niniejszej było ustalenie, czy organ rentowy wykonał postanowienie Sądu Rejonowego Żyrardowie z dnia 24 września 2004 r., IV P 931/04, w zakresie sprostowania wyników kontroli przeprowadzonej w firmie (...). Za słusznie uznał Sąd Okręgowy stanowisko Sądu Rejonowego w Żyrardowie wyrażone w uzasadnieniu postanowienia z dnia 24 września 2004 r., że pismo skarżącego, w którym wnosił o sprostowanie wyników kontroli stanowiło w rzeczywistości odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 lutego 2003 r., w której organ rentowy stwierdził, że A. C. podlega ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia w PA-MA Usługi (...) z podstawą wymiaru składek za miesiąc listopad 2001 r. w kwocie 761,90 zł.

Ubezpieczony powołał pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 lipca 2002 r. i pismo (a właściwie decyzję organu rentowego) z dnia 26 lutego 2003 r. oraz wskazał je jako podstawę wniesionej w dniu 6 października 2011 r. do Sądu Rejonowego w Żyrardowie skargi o stwierdzenie bezczynności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W.. Zarzucił zatem, że organ rentowy nie wykonał postanowienia Sądu z dnia 24 września 2004 r. (IV P 931/04) i nie zweryfikował podstawy wymiaru składek za listopad 2001 r. przez doliczenie do tej podstawy kwoty 1.300 zł, będącej przedmiotem ugody sądowej z pracodawcą z dnia 28 stycznia 2002 r. (IV P 998/01). Tymczasem organ rentowy dowodził, że tak określone żądanie było już przedmiotem decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 lutego 2003 r., zaś odwołanie od tej decyzji zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 października 2003 r. (XIII U 1059/03), od którego Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 30 listopada 2004 r. (III AUa 241/04) oddalił apelację. W motywach tego wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że okolicznością bezsporną jest, iż ubezpieczony pracował u S. P. na podstawie umowy o pracę za wynagrodzeniem 800 zł brutto plus diety oraz że został zgłoszony do ZUS z podstawą wymiaru składek w wysokości 761,90 zł. Sąd Apelacyjny zauważył nadto, że w sprawie IV P 834/04 A. C. w dniu 21 października 2003 r. wytoczył powództwo przeciwko S. P., domagając się wypłacenia zasiłku chorobowego za miesiąc listopad 2001 r. z uwzględnieniem doliczenia do podstawy wymiaru składek kwoty 1.300 zł na podstawie ugody z pracodawcą w sprawie IV P 998/01. Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 7 lipca 2004 r. oddalił powództwo. W dacie wyrokowania przez Sąd Apelacyjny 30 listopada 2004 r. wyrok ten nie był prawomocny. Ponadto ubezpieczony w dniu 7 lipca 2004 r. wniósł drugi pozew przeciwko byłemu pracodawcy do Sądu Rejonowego w Żyrardowie, IV P 831/04, o

wypłacenie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w kwocie 1.300 zł netto za listopad 2001 r. Na dzień wyrokowania również ta sprawa nie została zakończona. W konkluzji Sąd Apelacyjny stwierdził, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia do podstawy wymiaru składek kwoty innej, niż umówiona wysokość wynagrodzenia. Zatem potwierdził prawidłowość decyzji ZUS z 26 lutego 2003 r. o podstawie wymiaru składek za listopad 2001 r. w wysokości 761,90 zł. Odwołujący się nie wskazał, aby w sprawach IV P 834/04 i IV P 831/04 zapadły wyroki zmieniające podstawę wymiaru składek za ten miesiąc. Poza tym podstawę wymiaru składki może stanowić wynagrodzenie wypłacone lub przedstawione do wypłaty w miesiącu, gdy miało być ono wypłacone, a nie wynagrodzenie, którego wypłata nie nastąpiła, tak więc wynagrodzenie wypłacone po miesiącu, za który było należne, nie jest doliczone do dochodu za ten miesiąc.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne. W sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz rozstrzygnięcia sądu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000 nr 15, poz. 601). Natomiast jeżeli odwołanie wniesiono w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy, sąd w razie uwzględnienia odwołania zobowiązuje organ rentowy do wydania decyzji w określonym terminie - art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. Na podstawie art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności: zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, przebiegu ubezpieczeń, ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek, zaś od tych decyzji przysługuje odwołanie do sądu. W myśl art. 83 ust. 3 ustawy systemowej, odwołanie do sądu przysługuje również w razie niewydania decyzji w terminie 2 miesięcy, licząc od dnia zgłoszenia wniosku o świadczenie lub inne roszczenia.

A. C. wniósł skargę na bezczynność organu rentowego w zakresie wyników kontroli przeprowadzonej w firmie (...) w Ż., której następstwem była decyzja zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 lutego 2003 r. i pismo z dnia 5 lipca 2002 r. - na podstawie których organ rentowy odmówił wnioskodawcy doliczenia do podstawy wymiaru składek za listopad 2001 r. kwoty 1.300 zł, wypłaconej na podstawie ugody z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie sygn. akt IV P 998/01. Skarżący uważa, że organ rentowy nie wykonał postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 24 września 2004 r., przekazującego skargę do rozpatrzenia temu organowi, bowiem nie wydał w tym zakresie żadnej decyzji.

Sąd Okręgowy stwierdził, że nie doszło do bezczynności organu rentowego na skutek niewykonania postanowienia z dnia 24 września 2004 r. Ubezpieczony domagał się sprostowania wyników kontroli przeprowadzonej w zakładzie pracy, w którym był zatrudniony. Tymczasem zasadne jest stanowisko organu rentowego, że podstawa wymiaru składek za listopad 2001 r., której ustalenie poprzedzały kontrole z dnia 26 czerwca 2002r. i z dnia 27 oraz 29 stycznia 2003 r., nie powinna obejmować kwoty 1.300 zł umówionej ugodą sądową. W tym więc zakresie żądanie ubezpieczonego zostało już objęte decyzją 26 lutego 2003 r., którą organ rentowy wydał na podstawie art. 83 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Co więcej, roszczenie to zostało prawomocnie rozstrzygnięte wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 października 2003 r., a następnie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 listopada 2004 r. Nieuzasadnione jest zatem żądanie ubezpieczonego ujęte w skardze na bezczynność organu rentowego - art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. - gdyż nie zachodzi milczenie organu rentowego w zakresie tego żądania. Sprawa podstawy wymiaru składki za listopad 2001 r. została już prawomocnie rozstrzygnięta i skarga o stwierdzenie bezczynności jest nieskuteczna. Ponadto na podstawie art. 18 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12. Przychodem tym, w myśl art. 18 u.s.u.s., są wszystkie otrzymane środki pieniężne lub postawione do dyspozycji należności przysługujące pracownikowi, wymienione w art. 12 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Wynagrodzenie wypłacone przez pracodawcę z opóźnieniem wykazywane jest w raporcie za ten miesiąc, za który faktycznie zostało wypłacone. Zasadę powyższą potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 września 2009 r., I UZP 5/09, (OSNP 2010 nr 5-6, poz.71). W związku z tym, wynagrodzenie wypłacone pracownikowi na podstawie wyroku sądowego jest przychodem w tym miesiącu, w którym zostały wypłacone, a nie za okres wcześniejszy. Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał skargę na bezczynność organu rentowego za niezasadną i podlegającą oddaleniu.

W apelacji ubezpieczony zarzucił naruszenie prawa procesowego - art. 379 pkt 3, 4 i 5 k.p.c. przez nieważność postępowania, bowiem o te same roszczenia pomiędzy tymi samymi stronami toczyła się sprawa wcześniej wszczęta. Wskazując na powyższy zarzut apelujący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji celem rozpoznania przedmiotu sporu według treści wniesionych skarg, przy uwzględnieniu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając apelację A. C. wywiódł, że zachodzi nieważność postępowania, gdyż w składzie sądu orzekającego brała udział Sędzia SO Hanna Parzybut-Dan, która w Sądzie Okręgowym w Płocku rozpoznawała jego sprawę o rentę z tytułu niezdolności do pracy (VI U 701/12) i posiadała wiedzę, że organ rentowy nie wykonał prawomocnych postanowień Sądu Rejonowego w Żyrardowie, nie odnotowała tego faktu w protokole rozprawy oraz nie przekazała zaskarżonej decyzji organu rentowego w celu uzupełnienia o decyzje, będące wykonaniem w/w postanowień. W dniu 18 listopada 2014 r. w sprawie VI U 701/12 wydała wyrok oddalając odwołanie. Na skutek wniesienia apelacji Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą decyzję organu rentowego i przekazał sprawę do III O/ZUS w W. w celu ponownego rozpoznania.

Apelujący podniósł również, że w dniu 6 października 2011 r. złożył w Sądzie Rejonowym w Żyrardowie trzy skargi przeciwko organowi rentowemu, opisał szczegółowo kolejne orzeczenia dotyczące tych skarg i skonkludował, że nadal domaga się stwierdzenia, iż organ rentowy nie wykonał prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 29 listopada 2002 r., dotyczącego ustalenia, że zdarzenie z dnia 30 listopada 2001 r. było wypadkiem przy pracy oraz z dnia 24 września 2004 r. dotyczącego sprostowania wyników kontroli ZUS, które to wyniki organ rentowy zawarł w piśmie z dnia 5 lipca 2002 r. i z dnia 26 lutego 2003 r.

W dniu 19 marca 2015 r. A. C. wniósł o sprostowanie wyroku i uzupełnienie komparycji wyroku z dnia 19 lutego 2015 r. w oznaczeniu skargi w ten sposób, aby w miejsce zapisu „skargi A. C. przeciwko III O/ZUS w W. o stwierdzenie bezczynności organu rentowego dotyczącej niewykonania postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 24 września 204 w sprawie IV P 931/04” wpisać: „sprawy A. C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. o stwierdzenie niewykonania prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 29 listopada 2002 r. sygn. akt IV P 478/02 dotyczącego ustalenia, że zdarzenie z dnia 30 listopada 2001 r. było wypadkiem przy pracy i o stwierdzenie niewykonania prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 24 września 2004 r. sygn. akt IV P 931/04 dotyczącego sprostowania wyników kontroli przeprowadzonej w firmie (...), a zawartych w pismach ZUS z dnia 05 lipca 2002 r. oraz 26 lutego 2003 r.”

Postanowieniem z dnia 25 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Płocku postanowił sprostować oczywistą omyłkę pisarską w komparycji wyroku z dnia 19 lutego 2015 r. dotyczącą oznaczenia przedmiotu sprawy - postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie w ten sposób, że zamiast błędnej daty tego postanowienia „24 września 2004 r. w sprawie IV P 931/04” wpisać „24 września 2004 r. w sprawie IV P 931/04”. W pozostałej części Sąd Okręgowy wniosek o sprostowanie i uzupełnienie komparycji wyroku oddalił.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd podniósł m.in., że nie jest uprawnione żądanie uzupełnienia komparycji wyroku przez oznaczenie, że przedmiotem sporu jest także stwierdzenie niewykonania postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 29 listopada 2002 r. sygn. akt IV P 478/02, gdyż takiego roszczenia Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie rozpoznawał.

W zażaleniu na to postanowienie A. C. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy.

A. C. w październiku 2011 r. wniósł do Sądu Rejonowego w Żyrardowie IV Wydziału Pracy trzy pisma procesowe, określone jako skargi przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o stwierdzenie niewykonania przez organ rentowy prawomocnych postanowień Sądu Rejonowego w Żyrardowie, wydanych w sprawach sygn. akt: IV P 478/02,

IV P 930/04, IV P 931/04. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 14 lutego 2014 r. (IV P 225/12), zmienionym postanowieniem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 30 kwietnia 2014 r. (VI Pz 13/14), tylko jedna z tych skarg przekazana została według właściwości do rozpoznania w pierwszej instancji Sądowi Okręgowemu w Płocku (dotycząca sprawy IV P 931/02), zaś dwie pozostałe (dotyczące spraw IV P 478/02 i IV P 930/04) przekazane zostały prawomocnie do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płocku. W niniejszym procesie Sąd Okręgowy w Płocku rozpoznał właśnie przekazaną sprawę ze skargi na bezczynność organu rentowego w związku z postanowieniem wydanym w sprawie IV P 931/04. Skargi inicjujące sprawy przekazane do Sądu Rejonowego w Płocku, jako sądu pierwszej instancji (dotyczące spraw IV P 478/02 i IV P 930/04), pozostają poza przedmiotem sporu, a tym bardziej poza przedmiotem zaskarżenia w rozpatrywanej sprawie. Z tej przyczyny wywody apelującego, z których wynika jego niezadowolenie, iż Sąd a quo nie rozpoznał skargi na bezczynność organu rentowego w zakresie realizacji postanowienia wydanego w sprawie IV P 478/02, są zupełnie pozbawione racji, gdyż do rozpoznania tej skargi (w pierwszej instancji) prawomocnym postanowieniem określono właściwość innego sądu.

Przypomnieć należy, że w sprawie sygn. akt IV P 931/04 Sąd Rejonowy w Żyrardowie postanowieniem z dnia 24 września 2004 r. uznał się niewłaściwym i sprawę ze skargi A. C. o sprostowanie wyników kontroli przeprowadzonej w firmie (...) w Ż. przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych. Kontrola owa przeprowadzona była w dniu 26 czerwca 2002 r., a jej zakresem objęto ustalenie prawidłowej podstawy wymiaru składek A. C. za okres od 5 listopada do 15 grudnia 2001 r. Organ rentowy ustalił wówczas, że A. C. był zatrudniony za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 800 zł brutto plus diety, a kwota 1.300 zł uzgodniona w ugodzie sądowej z dnia 28 stycznia 2002 r. nie była wyrównaniem wynagrodzenia, lecz odszkodowaniem, zatem nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia za okres poddany kontroli. O treści swych ustaleń ZUS poinformował ubezpieczonego pismem z dnia 5 lipca 2002 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał ponownej kontroli u płatnika S. P. w dniach 27 i 29 stycznia 2003 r. celem ustalenia właściwej podstawy wymiaru składek A. C.. W wyniku tej kontroli decyzją z dnia 26 lutego 2003 r. organ rentowy stwierdził, że A. C. z tytułu zatrudnienia w PA-MA Usługi (...) w Ż. podlegał ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od podstawy wymiaru składek za miesiąc listopad 2001 r. w kwocie 761,90 zł. Organ rentowy wypowiedział się również w uzasadnieniu decyzji, że kwota 1.300 zł, wynikająca z ugody sądowej pomiędzy pracodawcą i pracownikiem, nie stanowi podstawy do korekty deklaracji i raportu za miesiąc listopad 2001 r. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, A. C. w sprawie IV P 931/04 Sądu Rejonowego w Żyrardowie domagał się sprostowania wyników kontroli ZUS, wyrażonych w właśnie w piśmie z dnia 5 lipca 2002 r. oraz w decyzji z dnia 26 lutego 2003 r. Sąd Rejonowy w Żyrardowie postanowieniem z dnia 24 września 2004 r. uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę o sprostowanie wyników kontroli Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych. Na postanowienie to powołał się ubezpieczony zarzucając w przedmiotowej skardze z dnia 6 października 2011 r., że organ rentowy postanowienia wykonał, co - zdaniem skarżącego - uzasadnia stwierdzenie bezczynności organu w rozumieniu art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. i zobowiązanie ZUS do wydania decyzji oraz ukaranie organu rentowego grzywną, stosownie do wyrządzonej szkody.

Trafnie Sąd Okręgowy uznał, że żądanie skarżącego jest bezzasadne. Przed wszystkim uszło uwadze ubezpieczonego, że już Sąd Rejonowy w Żyrardowie w uzasadnieniu swego postanowienia z dnia 24 września 2004 r. wyjaśnił, że pismo A. C., w którym wnosi o sprostowanie wyników kontroli ZUS, w rzeczywistości stanowi odwołanie od decyzji z dnia 26 lutego 2003 r. a, zgodnie z procedurą, bieg odwołaniu nadaje organ rentowy. Z ustalonego w sprawie niniejszej stanu faktycznego wynika bezspornie, że ubezpieczony od decyzji z dnia 26 lutego 2004 r. odwołał się jednak odrębnie i odwołanie to zostało oddalone prawomocnie, przez oddalenie jego apelacji wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 listopada 2004 r. (III AUa 241/04), zatem w dacie postanowienia z dnia 24 września 2004 r. postępowanie odwoławcze od decyzji z dnia 26 lutego 2003 r. było jeszcze w toku. Należy więc stanowczo stwierdzić, że ubezpieczony miał możliwość kwestionowania na drodze sądowej prawidłowości decyzji ZUS z dnia 26 lutego 2003 r. i podnoszenia wszelkich zarzutów przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w tej decyzji, a tym samym również w piśmie ZUS z dnia 5 lipca 2002 r., zawierającym treści tożsame. W obu tych przekazach: piśmie z dnia 5 lipca 2002 r. oraz decyzji z dnia 26 lutego 2003 r., organ rentowy wyraził identyczne stanowisko, że kwota 1.300 zł, wynikająca z ugody sądowej z dnia 28 stycznia 2002 r., nie podlega uwzględnieniu do podstawy wymiaru składek ubezpieczonego za listopad 2001 r. Merytorycznie stanowisko to korzysta z przymiotu rzeczy osądzonej, wobec braku wskazania nowych dowodów i

okoliczności w rozumieniu art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 121 ze zm.).

Bezpodstawne jest twierdzenie skarżącego, jakoby organ rentowy, któremu przekazano żądanie ubezpieczonego dotyczące sprostowania wyników kontroli wyrażonych w piśmie z dnia 5 lipca 2002 r. i w decyzji z dnia 26 lutego 2003 r., obowiązany był wydać kolejną decyzję w tym samym przedmiocie. Zakład decyzję wydał 26 lutego 2003 r. i żądanie jej „sprostowania” w istocie stanowiło odwołanie od tej decyzji. Gdyby w dacie wpływu do organu rentowego postanowienia z dnia 24 września 2004 r., przekazującego żądanie według właściwości, sprawa z odwołania od decyzji z dnia 26 lutego 2003 r. była jeszcze w toku, to należy przypuszczać, że organ rentowy kolejne odwołanie od tej samej decyzji przekazałby sądowi ubezpieczeń społecznych, w ślad za pierwotnym odwołaniem od decyzji - jeśli nie dostrzegł możliwości zmiany lub uchylecia decyzji w trybie art. 477⁹ § 2 k.p.c. Jednakże, jak wynika z pisma ZUS III Oddziału w W. z dnia 1 lutego 2012 r., w dacie przekazania postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 24 września 2004 r. do wykonania organowi rentowemu, sprawa z odwołania od wskazanej decyzji została już prawomocnie zakończona - wyrokiem z dnia 30 listopada 2004 r. Z tej właśnie przyczyny organ rentowy pozostawił wniosek o sprostowanie bez rozpoznania, jako bezprzedmiotowy.

Uwzględniając powyższe następstwo zdarzeń w czasie nie sposób przyznać rację ubezpieczonemu, że doszło do bezczynności organu rentowego, o której stanowi art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. W okolicznościach rozpatrywanego przypadku nie jest uzasadnione żądanie zobowiązania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wydania decyzji w określonym terminie albo orzeczenie przez sąd co do istoty sprawy - w myśl przywołanej regulacji, gdyż decyzja w przedmiocie objętym żądaniem ubezpieczonego została już wydana i poddana pełnej kontroli sądowej w innym postępowaniu. Nie jest także właściwe zobowiązanie ZUS do wydania nowej decyzji w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego prawomocną decyzją, gdyż A. C. nie żądał w swym wniosku ponownego rozpoznania sprawy w trybie art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a więc skutek przedłożenia po uprawomocnieniu decyzji nowych okoliczności lub dowodów istniejących przed wydaniem decyzji, lecz żądał „sprostowania” decyzji z dnia 26 lutego 2003 r. na podstawie twierdzeń własnych o niewłaściwych wynikach kontroli ZUS. Taki wniosek, będący w istocie kolejnym odwołaniem od tej decyzji, mógł zostać oceniony przez ZUS jako bezprzedmiotowy w dacie przekazania organowi rentowemu postanowienia z dnia 24 września 2004 r. do wykonania, skoro decyzja była już prawomocna. Brak jego rozpoznania przez Zakład w okolicznościach rozpatrywanej skargi nie uzasadnia skargi na bezczynność organu rentowego w rozumieniu art. 477¹⁴ § 3 k.p.c., gdyż normą tą objęte są przypadki niewydania decyzji, którą ZUS wydać powinien, a nie przypadki wszelkich zaniechań organu rentowego.

Chybiony jest apelacyjny zarzut nieważności postępowania przez to, że o te same roszczenia pomiędzy tymi samymi stronami toczyła się sprawa wcześniej wszczęta - art. 379 pkt 3 k.p.c. Postępowanie w sprawie niniejszej dotyczyło stwierdzenia bezczynności organu rentowego przez niewykonanie postanowienia z dnia 24 września 2004 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Żyrardowie w sprawie IV P 931/04, a takie roszczenie nie było wcześniej przedmiotem żadnego rozstrzygnięcia sądowego ad meritum pomiędzy tymi samymi stronami.

Zupełnie nieuprawniony jest również apelacyjny zarzut nieważności postępowania przez to, że w składzie sądu brała udział Sędzia SO Hanna Parzybut-Dan, która wcześniej rozpoznawała sprawę o rentę A. C. i, zdaniem apelującego, nie dokonywała w tamtej sprawie właściwych czynności. Zgodnie z treścią art. 379 pkt 4 k.p.c., nieważność postępowania zachodzi, jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. Uzasadnienie zarzutu nie wskazuje, aby skład sądu w rozpatrywanej sprawie był sprzeczny z przepisami prawa albo żeby Sędzia SO Hanna Parzybut-Dan była wyłączona od rozpoznania sprawy z mocy ustawy. Z akt sprawy nie wynika nadto, aby skarżący w toku procesu wnosił o wyłączenie sędziego z jakichkolwiek powodów.

Z powyższych względów Sąd drugiej instancji bezzasadną apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

Oddaleniu podlegało również zażalenie ubezpieczonego na postanowienie o sprostowaniu i uzupełnieniu komparycji zaskarżonego wyroku. Rację ma Sąd Okręgowy, iż przedmiotem sporu nie było rozpoznanie skargi na bezczynność

organu rentowego przez niewykonanie postanowienia Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 29 listopada 2002 r. wydanego w sprawie IV P 478/02. Skarga ta została prawomocnie przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płocku. Procesowa odstawa oddalenia zażalenia lokuje się w treści art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

Przewodnicząca: Sędziowie: